

SCANDIA- MUSIIKKI OY

Scandia-Musiikki Oy oli Suomen ensimmäinen moderni independent-yhtiö. Scandian löytöjä olivat mm. Laila Kinnunen, Brita Koivunen, Danny ja Kirka. Yhtiö julkaisi Suomen ensimmäiset teema-albumit ja vaikutti merkittävästi äänitystekniikan kehitykseen. Vuonna 1972 Scandia siirtyi Musiikki-Fazerin omistukseen, mutta merkin toiminta jatkui vuoteen 1992. Nykyisin yhtiön ohjelmisto kuuluu Warner Music Finlandille.

Perustaminen

Scandian perustivat vuonna 1952 Paavo Einiö, Johan ”Mosse” Vikstedt ja Herbert Katz, kolme nuorta jazzinharrastajaa joiden tavoitteena oli tuoda äänilevyalalle uusia tuulia. Vikstedt ja Katz jäivät pian pois yhtiöstä ja tilalle tuli Harry Orvoma, joka johti Einiön kanssa Scandiaa yhtiön myyntiin saakka.

Scandian ensimmäiset vuodet olivat vaikeita. Suomen levymarkkinat olivat pienet, vuonna 1953 maassamme myytiin vain neljännesmiljoona äänilevyä, eikä Scandialla ollut tukeaan ulkomaisten yhtiöiden edustuksia. Vuonna 1953 Scandia julkaisi yhdeksän levyä, vuonna 1954 yksitoista. Useimpia myytiin vain muutamia satoja kappaleita, mutta Olavi Virran Portugalin huhtikuu nousi lähes 4000 kappaleen myyntiin.

Yhtiön taloutta ei juuri parantanut sen perustajien innostus jazziin. Scandian pienessä toimitilassa Hietalahdenrannassa toimivat myös konserttitoimisto Rytmi ja samanniminen jazzlehti, joita veti Paavo Einiö. Tenorisaksofonisti Gusse Rössin hienoa konserttiäänitystä Lady Be Good myytiin vain 360 kappaletta. Pianisti Teuvo Suojärven Sweet Georgia Brown menestyi vielä huonommin. Scandian jazzlevyt ovat kuitenkin keskeisiä dokumentteja suomalaisen jazzin historiasta, ja ne ovat myöhemmin ilmestyneet myös CD-muodossa.

Nousu

Scandian pelastukseksi koitui uusi laulajakyky Annikki Tähti. Hän oli jo aikaisemmin levyttänyt toiselle yhtiöllä ilman mainittavaa menestystä. Tähden Scandialle tekemiä levy-

jä myytiin alusta alkaen hyvin, ja reipas italialaisiskelmä Laulu kahdesta pennistä (1955) ylsi 15.000 kappaleen myyntiin. Annikki Tähdän ja Scandian varsinainen läpimurtolevy oli kuitenkin samana vuonna julkaistu Muistatko Monrepos'n, menetettyä Viipuria kuvaava kaihoisa lauluvalssi. Erik Lindströmin säveltämää "Monrepoa" myytiin savikiekkona 34620 kappaletta.

Siitä tuli ensimmäinen suomalainen äänitys, jolle myönnettiin kultalevy 30000 kappaleen myynnistä. Vuonna 1956 Annikki Tähdellä oli jälleen kaksi suurta menestystä, Kuningaskobra ja Balladi Olavinlinnasta.

Vuosina 1955–1960 Scandiolla oli Suomen Top Ten -listoilla enemmän levyjä kuin millään muulla yhtiöllä. Siitä tuli markkinajohtajalle Musiikki-Fazerille vakava kilpailija. Yhtiön tunnuksiksi tulivat nuoret naisartistit, jotka esittivät useimmiten jazzvaikutteisia moderneja käännösiskelmiä. Annikki Tähdän rinnalle nousi Brita Koivunen, joka oli toiminut Olli Hämeen jazzyhtyeen laulusolistina. Hänen suuria hittejään olivat Suklaasydän, Kasakkapartio ja Katinka. Vuonna 1957 esiin nousi kolmas laulajakyky Laila Kinnunen. Hänen läpimurtolevyynsä, italialaisiskelmä Lazzarella ilmestyi Scandian uudella Karusell-levymerkillä. Seuraavana vuonna Kinnusen suuri listamenestys oli ranskalais-amerikkalaisen sopraanosaksofonistin Sydney Bechet'n säveltämä Pieni kukkanen.

Scandian nuoret työntekijät olivat kuunnelleet tarkoin ulkomaisia äänilevyjä ja todenneet, että niiden "soundi" oli usein paljon täyteläisempi kuin kotimaisilla levyillä, ja esimerkiksi basso ja rummut olivat enemmän etualalla. Äänityksen merkitys levytuotannossa oli kasvanut. Konkreettinen esimerkki tästä oli vuonna 1959 julkaistu Pikkuoravien joululaulu, jossa käytettiin päällekkäin äänitystä, nauhanopeuden muuttamista ja muita kikkoja. Eino Virtanen lauloi levyllä moniäänisesti pikkuoravan äänellä, oravien isännän roolissa oli radiotoimittaja Sauvo "Saukki" Puhtila. Levyn esikuva oli amerikkalainen, mutta se poiki kokonaisen pikkuorava-sarjan, johon kuuluivat mm. Pikkuoravien kuuraketti ja Pikkuoravat peruskoulussa. Samaa teknisesti innovatiivista huumorilevyjen sarjaa jatkoi vuonna 1967 ilmestynyt Suuri kultalevyryöstö, jossa Batman ja Robin selvittävät uransa kauheinta rikosta – äänilevymuseosta oli varastettu kaikki kultalevyt! Ryöstön oli ideoinut Arto Helismaa, joka muuten vastasi yhtiön taloudenhoidosta. Levy julkaistiin poikkeuksellisesti Batman-merkillä.

Vuonna 1963 Scandia oli käynnistänyt vielä kolmannen merkin nimeltä Nord-Disc. Sitä

julkaisi muodollisesti Scandian tytäryhtiö Nord-Disc Oy, jota veti Paavo Einiön pikkuveli Antti. Merkin ensimmäinen julkaisu oli Pirkko Mannolan Viisi viimeistä minuuttia. Sen tärkeimmäksi taiteilijaksi nousi kuitenkin Olavi Virta. Viisikymmenluvun laulajasuosikki oli alkoholiongelmansa vuoksi pudonnut kokonaan levymarkkinoilta, mutta Scandian tuella hän nousi jälleen. Levyjen tuotannosta vastasi Jaakko Salo, joka oli 1950-luvun lopulla tullut Scandian levytyspäälliköksi. Vaikka Virran Nor-Discille tekemät levyt eivät silloin nousseet listoille, ne saavuttivat kohtuullisen menekin ja kuuluvat Virran kestävimpään tuotantoon. Hopeinen kuu valittiin vuonna 2006 Yleisradion äänestyksessä kaikkien aikojen parhaaksi suomalaiseksi iskelmäksi. Muita samaan aikaan tehtyjä Virran levytyksiä oli mm. Luonnonlapsi, Kultainen nuoruus, Kun ilta ehtii sekä Tähti ja meripoika. Joukossa oli myös Virran omia sävellyksiä.

Historiallisesti mielenkiintoista on, että Scandialla oli myös keskeinen rooli humppamusiikin nousussa. Kankkulan kaivolla -niminen suosittu radio-ohjelma oli nostanut esiin 1920-luvun tanssimusiikin hieman karrikoidussa muodossa. Studio-orkesterina ohjelmassa toimivat Kullervo Linnan Pumppuveikot, jotka levyllä vaihtoivat nimensä Humppa-veikoiksi. Orkesterin levytykset olivat tasaisen suosittuja, ja ne synnyttivät 1970-luvulla suoranaisen humppa-kuumeen, joka huipentui Heikki Hietamiehen vetämään Lappeenrannan humppafestivaaliin.

Kahteen ryhmään

1960-luvun alussa suomalaisen yleisön maku muuttui ja levyjä ostava yleisö jakautui kahteen vastakkaiseen ryhmään. Kaupunkilaisnuoriso suosi amerikkalaista ja englantilaista beat-musiikkia, jonka harrastus kasvoi räjähdysmäisesti sen jälkeen kun Beatles-yhtyeen levyt saapuivat Suomen markkinoille. He saivat myös suomalaisia seuraajia, mutta kotimaisen ”rautalankamusiikin” merkitys levymarkkinoilla jäi aluksi vaatimattomaksi. The Strangers, The Quivers ja Scandian muut varhaiset rautalankalevytykset ovat keräilyharvinaisuuksia. Samaan kuri-siteettien ryhmään kuuluu myös Humppa-veikkojen Beatles-tulkinta Hän sinun on (She Loves You) vuodelta 1965. Scandian varhaisesta tuotannosta beat-musiikin alalla menestyi parhaiten Antti ”Andy” Einiön Farmer John, joka oli kesällä 1964 neljäntenä Suomen single-listalla. Antti Einiö oli hankkinut esiintymiskokemusta mm. juontajana Scandian järjestämässä konserteissa.

Beat-musiikin vastapainona perinteisen tangon suosio kasvoi voimakkaasti, ja vuosina 1962–65 Suomessa koettiin suuri tangoboomi. Vaikka tangoaallon ensimmäiset menestykset olivatkin kilpailijoiden tuotantoa, Scandia seurasi nopeasti perässä. Yhtiön pysyvä panos suomalaiseen tangokulttuuriin oli Reijo Taipaleen vuonna 1962 levyttämä Satumaa-tango. Henry Theel oli jo 1950-luvun puolivälissä levyttänyt Unto Monosen tangon Fazerille ilman saattavaa menestystä. Tällä kertaa siitä tuli hieman muutettuna ja modernisti äänitettynä valtava menestys, se oli helmikuussa 1963 Suomen eniten myyty levy.

Reijo Taipale levytti Scandialle muitakin Unto Monosen ja muiden säveltäjien tangoja, joista parhaiten menestyivät Kangastus, Tähdet meren yllä ja Monika. Scandia onnistui myös kiinnittämään taiteilijakaartiinsa Eino Grönin, kun Fazer oli päästänyt hänen levytyssopimuksensa raukeamaan. Grönistä tuli toinen Scandian suurista tangolaulajista. Hän laajensi myöhemmin ohjelmistoaan kansainväliseen suuntaan. Grönin suuri menestys 1960-luvulla oli Seinillä on korvat, jonka itse Elvis Presley oli aikaisemmin levyttänyt.

Paluu päävirran iskelmiin

Levymerkkien tangohuuma väistyi muutaman vuoden kuluttua, vaikka seurauksena olikin tangon pysyvä suosio tanssilavoilla ja Tangomarkkinoiden perustaminen hieman myöhemmin. Käännekohtaksi muodostui vuosi 1965, jolloin Kari Kuvvan parodinen Tango pelargonia antoi tangobuumille lempeän kuoliniskun. Äänilevytuotannossa palattiin päävirran iskelmiin, tosin modernisoidussa ja nuorennetussa muodossa. Monet 1960-luvun uusista iskelmätähdistä olivat aloittaneet uransa kitarayhtyeissä, ja heidän äänessään oli toisenlaista särmiä kuin perinteisessä iskelmässä. Scandian uusia laulajia löytöjä olivat Danny, Johnny ja Tapani Kansa.

Dannyn läpimurtolevy oli Kauan, Johnnyn Tunti vain. Vuoden 1965 varsinainen levysensaatio oli kuitenkin Renegadesien Cadillac, joka oli helmikuussa listan kakkosena heti Tango pelargonian jälkeen. Suomessa keikkailleella brittiyhtyeellä oli sama kotimaa, samat soittimet ja samanlaiset karvapääät kuin Beatleseillä, ja yhtyeen esiintyminen tanssilavoilla sai yleisön lähes hysteriseen tilaan. Kun Beatles ei koskaan tullut Suomeen, Renegades sentään tuli...

1960-luvulla pääosa suomessa myydyistä levyistä oli vielä singlejä. LP-levyjä oli kyllä markkinoilla, mutta ne olivat yleensä koosteita aikaisemmin julkaistuista singleistä. Uusi sukupolvi on noussut esiin, uusien poikien Dannyn, Johnnyn ja Tapani Kansan rinnalle nousi myös uusia pirteitä tyttöjä kuten Ann-Christine ja Kristina Hautala. Ajan hengen mukaisesti suuri osa ohjelmistosta oli käännösiskelmiä. Vuoden 1966 listamenestyksiä olivat Ann Christinen Eurovisiokappale Playboy, Kristiina Hautalan Ei koskaan ja Dannyn Vähän ennen kyyneleitä.

Vuonna 1967 kansainvälinen folk-aalto saapui Suomeen ja synnytti useita kotimaisia folk-yhtyeitä, jotka tulkitsivat suomalaista kansanperinnettä modernilla tavalla. Scandian vastaus haasteeseen oli omaperäinen: Heli Keinosen itäkarjalainen kansanlaulu Ruskie neitsyt valgie neitsyt. Valtavirtaa edustivat Dannyn Sua kutsun Maarit ja Hiljainen kitara, sekä Lasse Mårtensonin ja Carolan Mä lähden stadiin. Vuosi 1968 toi jälleen esiin uusia kykyjä. D'Islandersin levyillä Hetki lyö ja Leijat solistina oli Kirka Babitzin. Tapani Kansa teki läpimurron listoille levyillä Delilah ja Käymme yhdessä ain. Dannyn suuri hitti oli Tuuliviiri.

Vaihtoehtomusiikkia

Valtavirran iskelmän rinnalla Scandia tuotti paljon muuta. Lapsitähti Mari Laurilan Aja hiljaa, isi soi pitkään radiossa. Oman mielenkiintoisen lukunsa muodosti Scandian mittava huumorilevyjen tuotanto. Simo Salminen oli tullut tunnetuksi Spede Pasasen vakavaimmeisenä kakkosmiehenä. Keltainen jäänsärkijä oli mainio Beatles-parodia, mutta vuonna 1968 tehty Pornolaulu on atonaalisuudessaan täysin omaa luokkaansa.

Juha Vainio teki Scandialle lyhyen vierailun levyillä Regina rento, ja Vesa-Matti Loirin vielä alkamassa oleva ura sai lisäpotkua tv-ohjelman inspiroimasta rallista Saiskos pluvan.

Vuonna 1966 suomalaiset musiikkilehdet olivat alkaneet julkaista erillisiä LP-myyntilistoja. Aluksi albumilistan kärjessä oli aina Beatles tai Rolling Stones, mutta pian näiden rinnalle nousi Dannyn Se olla voi toisinkin päin. Vähitellen levy-yhtiöt uskaltautuivat ulkomaisten esikuvien mukaisesti tuottamaan alkuperäisiä LP-albumeita, jotka oli suunniteltu yhdeksi kokonaisuudeksi. Lopulta toimintatapa muuttui aikaisempaan verrattuna päinvastaiseksi: ensin tehtiin LP,

sitten siitä poimittiin single. Scandiasta tuli uranuurtaja teema-albumien tuottajana. Tavoitteena oli ohjelmallinen kokonaisuus. Ensimmäinen merkki uudesta ajattelusta oli Lasse Mårtensonin ”popmessu” Voisiko sen sanoa toisinkin vuodelta 1967. Vuonna 1969 ilmestyi suomalainen versio hippimusikaalista Hair ja ensimmäinen livealbumi Kirka keikalla. Oman lukunsa muodostivat Scandian poliittisten laulujen historiaa esittelevät kokoelmat Työvään lauluja ja Talonpoikaisarmeijan lauluja, joista muodostui suuria myyntimenestyksiä. Scandian innovatiivista tuotantoa oli myös romanien perinnemusiikkia esittelevä LP Hortto Kaalo (1972).

Seuraavan vuosikymmenen alussa yhtiön taiteilijakaartissa ei tapahtunut suuria muutoksia. Vuoden 1970 suuri menestys oli Mari Laurilan Peppi Pitkätossu. Vuonna 1963 Scandia oli käynnistänyt ruotsalaisen yhteistyökumppaninsa kanssa Sonet-levymerkin. Sonetin kotimainen tuotanto alkoi 1966, ja se julkaisi mm. Tapani Kansan levyjä. Sonetin varsinainen yllätys oli Tais-to Ahlgrenin vuonna 1970 levyttämä synkkä vankilaballadi Pettäjän tie, josta tuli yksi vuosikymmenen suurista juke box -hiteistä. Toinen Scandian tuottama levyautomaattien kesto-suosikki, joka ei yltänyt varsinaisille myyntilistoille, oli Pauli Räsäsen Kotkan ruusu.

Osana konsernia

Kun Einiö ja Orvomaan vuonna 1972 myivät Scandian entiselle kilpailijalleen Musiikki-Fazerille, toiminta jatkui aluksi entisten työntekijöiden ja tutun taiteilijakaartin voimin. Orvomaan ja Einiön rinnalla keskeisissä tehtävissä työskentelivät tuotantopäällikkö Jaakko Salo, sovittaja Olli Heikkilä sekä äänittäjä Jouko Ahera, jonka vastuulla oli Kulttuuritalolla sijainnut studio. Ulkomaisia edustuksia hoiti Matti Laipio. Yhtiöllä oli omat myyntimiehet, varasto ja kuljetus. Samassa vanhassa osoitteessa Arinatie 8 toimi myös levyprässäämö Finnvox, jossa puristettiin silloin lähes kaikki suomalaiset levyt. Danny, Johnny, Kirka ja Tapani Kansa tahkosivat uusia listamenestyksiä, jotka ilmestyivät Scandia ja Sonet-merkeillä.

Fazer-konsernin puitteissa Scandian tehtävänä oli vastata lähinnä keskitien ohjelmistosta, ja vuonna 1975 myös Katri Helena ryhtyi levyttämään tälle merkille. Scandian tuotantotiimin ohjauksessa syntyikin sarja klassikoita: Vasten auringon siltaa, Paloma blanca, Kesän lapsi jne.

Vanha rokkari Jussi Raittinenkin kesyyntyi Scandialle tultuaan ja voitti 1974 Syksyn sävel

-kilpailun laulullaan Metsämökin tonttu. Tavastia-klubilla samana vuonna äänitetty albumi Pojat asialla antaakin paremman kuvan Jussin keikkaohjelmistosta.

Vasili ”Gugi” Kokljuschkin palkattiin vuonna 1978 Scandia Musiikin general mageriksi (myöhemmin toimitusjohtajaksi). Hänen aikakautensa suurimpiin menestyksiin kuuluivat mm. Hurriganesin albumit Jailbird ja 10/80 sekä Dannyn ja Armin duetot. Scandian tarina itsenäisenä levy-yhtiönä päättyi 1982 sen yhdistyttyä Finnlevyn ja Finndiscin kanssa FinnScandia Musiikki Oy:ksi.

1980-luvulla Scandian rooli heikkeni, ja ajoittain näytti kuin merkkiä olisi käytetty lähinnä kokoelmalevyjen ja uusintapainosten julkaisuun. Suomalaisen rockin uusia virtauksia esittelemään perustettiin 1975 erillinen HiHat-merkki (ks. oma artikkelinsa). Scandia jatkoi kuitenkin myös uusien taiteilijoiden esittelyä, esimerkkinä Pave Maijasen Pidä huolta (1981). Love Recordsin konkurssissa levy-yhtiönsä menettänyt Hurriganes teki samana vuonna Scandialle albumin Fortissimo, joka menestyi myös hyvin.

Scandia-levymerkillä julkaistiin edelleen myös hupilevyjä, ja Pirkka-Pekka Peteliuksen Muistan sua, Elaine (1984) nousi sekä single- että albumilistojen kärkeen. Uudelleen elvytetty 1930-luvun iskelmä oli ollut Peteliuksen tv-shown tunnusävelenä ja osoitti televisiosta tulleen levyalallakin uuden mahtitekijän. Perinteisempää linjaa edusti Kari Tapio, jonka aikaisempia levytyksiä Scandialle olivat olleet mm. Laula kanssain (1976) ja Viisitoista kesää (1977). Vuonna 1984 levytetty Olen suomalainen varmisti Kari Tapiolle pysyvän sijan suomalaisen populaarimusiikin suurten nimien joukossa.

1980-luvun loppu oli äänilevyalalla muutosten aikaa. Uudet virtaukset ja uudet yritykset nousivat esiin, eikä Scandian merkkiä enää nähty levylistoilla. Vuonna 1993 Scandian omistaja Fazer-Musiikki siirtyi kansainväliselle Warner Music -konsernille, ja levymerkki Scandia siirtyi historiaan. Scandian ja sen alamerkkien ohjelmisto elää kuitenkin edelleen Warnerin ohjelmistossa.

Kirjoittaja: Pekka Gronow

HI HAT

Hi Hat -levymerkki perustettiin keväällä 1975, Fazer-konserniin kuuluneen Finndiscin alaisuuteen. Scandia oli hankkinut omistukseensa Rolf Kronqvistin ja Erik Lindströmin perustaman yhtiön vuonna 1969, ja Fazerin puolestaan ostaessa Scandian vuonna 1972, jatkoivat molemmat näistä hankinnoista äänitetuotantoa konsernissa itsenäisinä tuotantoyhtiöinä. Finndiscin osalta tuotantoa jatkettiin vuonna 1974, labeleinaan Rondo ja Delta. Tuotantoa veti jo vanhalla Scandialla tuottajana ollut Jaakko Salo. Scandian alkuperäinen omistaja Harry Orvomaa jatkoi Fazerilla kaupan jälkeen vuoteen 70-lopulle asti, jonka jälkeen Scandian toimitusjohtajaksi tuli Gugi Kokljuschkin.

Hi Hat oli tietoinen yritys vastata Love Recordsin asettamaan haasteeseen ajan hermolla olevan, ja taiteellisesti kunnianhimoisen kotimaisen rockmusiikin menestyksellisestä tuottamisesta. Merkin vastaavaksi tuottajaksi nimitettiin Tommi Lihala, joka oli tunnettu Ilta-Sanomien musiikkitoimittajana. Hi Hat oli hyvin itsenäinen yksikkö päätösvallassaan - sillä oli omana talouspäällikkönään Kalle Toriseva, joka oli aiemmin työskennellyt Hämmäläis-osakunnan ylläpitämän Tavastia-klubin johdossa - ja näin ollen Hi Hat oli oikeastaan firma firman sisällä. Järjestely nähtiin ainoana mahdollisena, mikäli pyrkimys voimakkaasta ja toimivasta omasta profiilista haluttaisiin saavuttaa.

Levymerkin nimi viittasi ensihätään - ainakin muusikkopiireissä - modernin rumpuseitin osaan, missä telineen varassa olevaa, kahden vastakkain asetetun pienehkön symbaalin kokonaisuutta kutsutaan hi hatiksi. Jorma Auersalon suunnittelemassa Hi Hatin grafiikassa tätä kuvastoa ei kuitenkaan käytetty, vaan logo oli silinterihattu: high hat, eli ”korkea hattu” (oikea ilmaisu on top hat). Mainonnassa oli mukana taikuuden terminologiaa ”simsalabim”-taikanoineen ja ”hattutemppu”-ilmaisineen.

Hi Hat starttasi näyttävästi neljän albumituotannon julkaisulla toukokuussa 1975. Kokeneena ja sujuvana kirjoittajana Tommi Lihala varusti albumien tabloidimittaisen sivun yhteismainoksen saatesanoillaan kullekin albumille: Jig-Saw -yhtyeen Ujo poika (HILP 101) oli ”reilua rock ’n rollia”, Kalevala-yhtyeen Boogie Jungle (HILP 102) oli varhaisesta bluesrock-trio-tyylistään edelleen kehittyneen bändin ”uutta ilmettä, jenkkiläiseen country-funk -tyyliin”,

laulu-duon Maru & Mikael Destination Nowhere (HILP 103) oli taustavoimina työskennelleiden uutta työskentelyä ”omin voimin: sanat, sävelet, laulut ja soitot ovat taitajien käsialaa”, ja laulusolisti Seppo Närhen Närhi (HILP 104) ”persoonallisuutta puhkuvalla” laulullaan ”tyylillisesti jonnekin Elton Johnin ja Neil Sedakan välimaille kuuluva”. Jig-Sawia lukuun ottamatta nämä debyytit saivat positiivisia arvioita, ja koko levymerkin starttiin suhtauduttiin varsin toiveikkaasti.

Näiden ensimmäisten kiinnitysten joukosta vahvimman startin omasi basisti/kitaristi Lido Salosen johtama Kalevala, jolla oli jo aiempikin levyjulkaisu olemassa, Fazerin Finnlevy-merkillä vuonna 1972 julkaistu People No Names. Sillä esiintyi bändin ikään kuin järjestyksessä toinen kokoonpano. Bändin ensimmäisessä versiossa olivat Salosen ohella soittaneet myös rumpali/laulaja Remu Aaltonen ja kitaristi Albert Järvinen, ja ylipäätään Kalevala oli yksi niistä harvoista 70-luvun taitteessa aloittaneista, merkittävänä pidetyistä rock-nimistä, jotka eivät olleet Love Recordsille kiinnitettyinä. Uuden, ”kolmannen” Kalevalan vahvimpana voimavarana pidettiin kitaristi Matti Kurkista, joka kuitenkin valitettavasti kuoli onnettomuudessa kesällä pian Hi Hat -debyytin jälkeen.

Syyskuun lopulla vuonna 1975 järjestettiin Helsingin Kulttuuritalolla Kurkisen muistokonsertti, kuitenkin otsikolla ”Kuuma konsertti - Hot Rock”, jonka mainonnan lay out oli Hi Hat -grafiikkaa. Mainontaan ilmaantui mukaan myös Love Recordsin logo, sillä yhtiölle kaksi albumia äänittänyt, henkilönä jotakuinkin tuntemattomaksi jäänyt laulaja/lauluntekijä Pekka Streng oli menehtynyt sairauteen huhtikuussa, ja konsertin idea laajennettiin hänenkin muistolleen. Konsertissa esiintyivät Hi Hatin artisteista Kalevala, Maru & Mikael, sekä espoolainen country/folkrock -yhtye Vanha Isäntä, ja Loven artisteista puolestaan Jukka Tolonen yhtyeineen, Albert Järvinen Trio, sekä keikkailunsa tuolloin jo lopettanut Dave Lindholmin, Pave Maijasen ja Affe Forsmanin muodostama Rock 'n Roll Band.

Kalevala toipui Kurkisen menetyksestä, ja sen toinen Hi Hat -albumi Abraham's Blue Refrain (HILP 126) julkaistiin 1977. Levy saatiin julkaistua myös useissa manner-Euroopan maissa, ja Kalevala mm. teki kahden viikon kiertueenkin Ranskassa sikäläisen Ange-yhtyeen kanssa keväällä '77. Jatko ei kuitenkaan ottanut sujuakseen, ja yhtyeen toiminta hiipui. Vuosia myöhemmin kiinnostus sen musiikkiin on kuitenkin johtanut mm. lisensoituihin albumien uudelleenjulkaisuihin Euroopassa. Lido Salonen jatkoi työskentelyä musiikkibisneksessä aluksi oman

(ja Hannu Salakan) Rodeo-ohjelmatoimiston myötä, ja toimi vuosia myöhemmin sekä muusikkona että tuottajana vaimonsa Hanna Ekolan levytyksissä. Kalevalan laulusolistina ollut Zape Leppänen jatkoi yhteistyötä Dave Lindholmin kanssa laulaja/rumpalina Bluesounds-yhtyeessä, johon myös lähti Kalevalaan basistiksi liittynyt Ari Vaahtera.

Seppo Närhestä tuli Hi Hatin alkuvuosien kaupallisesti menestynein artisti, kun hän jatkoi säännöllistä levyttämistään yhtiölle. Sovittaja/kapellimestareinaan hänellä olivat kitaristit Nono Söderberg sekä Antero Jakoila, molemmat alan veteraaneja jo 60-luvun kitarabändeistä. Vuoden 1976 albumin *Randevuu* (HILP 118) hoiti Söderberg, ja kuten myös seuraavan vuoden julkaisun *Enkelit on harvinaista riistaa* (HILP 125), jolla mukana jo soitti Närhen oma keikkabändi Kurimus. Närhen albumeilla on huolella valittuja cover-kappaleita esimerkiksi Steve Winwoodin, Cat Stevensin, Janis Ianin, John Hiattin ja Bob Dylanin lauluista, mm. Irina Milanin, Jukka Virtasen ja Hectorin käännöksinä.

Viimemainittu teki Närhelle myös originaaleja, joista esimerkiksi Riita halki ja voita väliin ja Kujakissa julkaistiin myös singleinä (HIS 1009, 1017). Näillä molemmilla osallistuttiin Mainos-TV:n ja Äänitetuottajien järjestämään Syksyn Sävel -kilpailuun, finaalitason menestyksellä. Menestyksekkäin Närhen singleistä oli kuitenkin Hectorin käänntämä Neil Sedaka -cover *Prinsessa '65* (HIS 1005) vuonna 1975. Hänen viimeiseksi albumikseen jäi vuoden 1979 *Vieraat huoneet* (HILP 133). Mainittakoon, että pitkän levytystaukonsa Seppo Närhi katkaisi vuonna 2006, vakavasta sairaudesta toipumisen jälkeen.

Uusia bändejä esiin tuoneen PopSM-kisojen saldosta Hi Hatin haaviin jäi vuoden 1974 voittaja, pietarsaarelainen *Fantasia*, jonka popjazz-tyylinen albumi *Fantasia* ilmestyi seuraavan vuoden syksyllä (HILP 107).

Aikakauden moderni jazz oli myös Hi Hatin julkaisupolitiikassa mukana. Jo vakiintuneiden nimien joukosta tehty kiinnitys oli säveltäjä/pianisti Heikki Sarmanto, jolta julkaistiin vuosina 1975-1980 neljä albumia. Näistä vuoden 1976 *Syksy* ja muita lauluja (HILP 123) ja kaksi vuotta myöhemmin julkaistu *Moment Musical* (HILP 131) pitävät sisällään joitakin säveltäjänsä tunnetuimmista lauluista, joiden teksteinä on muutamien runoilijaklassikoittemme runoja; Eino Leinon ohella esimerkiksi Lauri Pohjanpää sekä Aaro Hellaakoski. Solisteina laulavat mm. Harri

Saksala, Tapani Kansa, sekä Sarmannon vuosikausien yhteistyökumppani Maija Hapuoja.

Sarmannon Hi Hat -debyytti Open Ear (HILP 114) vuodelta 1975 on selkeämmin pienyhtyeen instrumentaalijazzia, vaikka Hapuoja on siinäkin mukana. Mukana niin ikään on saksofonisti/huilisti Pekka Pöyry, joka oli ennenaikaiseen kuolemaansa asti yksi arvostetuimpien jazzmuusikoittemme joukkoon kuuluneita taiteilijoita. Hi Hat -julkaisuilla hän on Sarmannon levyn lisäksi merkittävästi esillä esimerkiksi Maru & Mikaelin, Fantasian, sekä Nono Söderbergin levyillä.

Söderberg oli puolestaan mukana Unisono-yhtyeen samannimisellä albumilla (HILP 106) vuonna 1975. Lyhyen elämän elänyt, ja sinäkin aikana kokoonpanoan muutamaaan kertaan muuttanut jazzyhtye oli pitkälti saksofonisti/säveltäjä Paroni Paakkunaisen johtama, ja sen ainoaksi jääneellä albumilla soittivat näiden kahden mainitun lisäksi pianisti Olli Ahvenlahti, basisti Pekka Pohjola, sekä rumpali Reino ”Reiska” Laine. Levy äänitettiin Tukholman Marcus Music -studiolla, ja tyylillisesti se on aikakauden sähköistä fuusiojazzia. Yhdysvaltalaiset Herbie Hancock sekä Weather Report -yhtye herättivät 70-luvun alkuvuosina muusikkopiireissä laajaa kiinnostusta levytyksillään, ja Unisonon albumi on erinomainen, hyvin aikaa kestänyt esimerkki kyseisten tahojen vaikutuksesta täällä.

Soolodebyyttinsä Nono (HILP 117) kitaristi/säveltäjä Söderberg julkaisi vuonna 1976. Monipuolisesti muusikkona ja kapellimestarina, sekä myös pedagogina työskennellyt Söderberg perusti sittemmin bluesyhtye Kapteeni Nemon, mikä levytti kaksi suomenkielistä albumia Finnlevyn Kräk-merkille vuosina 1986 ja 1987.

Ennen Nemon toimintaa hän ehti kuitenkin julkaista toisen soololevynsä toiselle yhtiölle vuonna 1982. Soolomateriaalissaan hän tyylillisesti liikkui sähköisen fuusiojazzin alueella.

Samoilla linjoilla liikkui myös Jupu Group, jonka johtajana toimi viulisti Juhani Poutanen. Mukana yhtyeessä olivat mm. pianisti Jukka Linkola ja rumpali Urpo ”Upi” Sorvali. Myös Jupu Groupin levy Ahmoo (HILP 109) alkuvuodelta 1976 jäi ryhmän ainoaksi julkaisuksi. Linkolan debyytti omalla nimellä julkaistiin Hi Hatilla samana vuonna, ja Sorvali oli siinäkin mukana soittamassa. Banana-albumilla (HILP 119) musiikki oli kokonaan Linkolan säveltämää, ja se oli alun perin tehty tanssiteatteri Raatikon esitykseen. Linkola jatkoi omalla nimellään uuden Octet-yhtyeensä kanssa levyttämistä toisaalla [kts. Kompass-artikkeli], mutta Octetin toinen

albumi Lady n Green (HILP 155) julkaistiin taas Hi Hatilla vuonna 1982, ja hänen seuraavansa Finnlevyn Dig Itillä [kts. Dig It -artikkeli].

Hi Hatin - eikä yksin sen - kunnianhimoisimpien rock-levyjen kärkeen kuuluu Rotox-yhtyeen albumi Etsikko (HILP 113) vuodelta 1976. Yhtyeeseen kuuluivat 60-luvun veteraanien Eero Raittinen ja Eero Lupari lisäksi pianisti Hillel Tokazier, rumpali Upi Sorvali, sekä basisti Uppe Siitonen. Melko kollektiivisesti materiaaliaan tehnyt yhtye omasi vahvan laulu- ja soittotaidon, ja rakensi kokonaisuudesta monitasoisen kokonaisuuden, kantaaottavia tekstejä myöten. On syytä mainita myös mainion itseironisesti rock-bisnestä kuvaava single Alan keisari (HIS 1006), mikä ei ollut albumilla mukana. Yhtye ei kuitenkaan löytänyt keikkasuosiota, ja sen toiminta hiipui melko nopeasti. Raittinen ja Tokazier julkaisivat r&b-levyn Good Rockin' Tonight (HILP 120) vielä samana vuonna. Eero Luparin yllättävän pitkälle folk-sävyinen soolodebyytti Uniystävä (HILP 105) oli ehtinyt tulla esiin jo edellisenä vuonna. Sittemmin Lupari on ollut pitkään kiinnitettyä Jussi Raittisen The Boys-yhtyeen jäseneksi. Eero Raittinen jatkoi soololevyjensä julkaisua 90-luvun alussa.

Tommi Liuhala kehitti yhdessä Upi Sorvalin kanssa salaperäisen laulajasolisti Urpon hahmon, jonka ura lähti liikkeelle rock-sävyisen singlen Teryleeniä (HIS 1081) menestyksestä vuoden 1977 alussa. Seuraavana vuonna julkaistu albumi Se oli mannaa (HILP 127) sisälsi sekä originaaleja että covereita, lähinnä yhdysvaltalaisesta 60-luvun taitteen popista. Menestyksekkäästä kiertueestakin huolimatta projekti pidettiin kuitenkin riittävän salaperäisenä - Sorvali työskenteli koko ajan muusikkona, ja yhä lisääntyvästi myös kapellimestari/tuottajana - eikä vuonna 1979 julkaistu kakkoslevy Taikaspittarit (HILP 134) enää pärjännyt markkinoiden muutoksissa.

Jo 60-luvun lopulla Lovelle levyttäneessä Blues Section -yhtyeessä sen loppuvaiheessa mukana ollut, ja sittemmin Tasavallan Presidentti -yhtyeen alkuperäisenä solistina toiminut brittiläinen laulaja/säveltäjä Frank Robson julkaisi toisen sooloalbuminsa Stay Awhile (HILP 121) Hi Hatilla vuonna 1976. Se sai vielä paremmat arviot kuin Robsonin debyytti kaksi vuotta aiemmin toiselle yhtiölle, mutta tämäkään, Sami Hurmerinnan ansiokkaasti sovittama kokonaisuus, ei saavuttanut sanottavaa suosiota. Sittemmin Robson menestyi mm. Mainos-TV:n ja Äänitetuottajien Kevään Sävel -kilpailuissa, niin omalla Robson Tapes -yhtyeellään, kuin Mick Hanianin

sävellysten solistina ja tekstittäjänä. Myöhemmin hän on näkyvimmin ollut esillä Tasavallan Presidentin reunion-yhteyksissä, levytyksiä myöten.

Hi Hatin laajasta alkuvuosien julkaisukatalogista on vielä otettava esiin Vanha Isäntä. Yhtye nousi esiin sijoituttuaan toiseksi yhtyeiden PopSM-kisoissa vuonna 1973. Se ehti debytoida levyttämisensä singlellä seuraavana vuonna, kunnes sai kiinnityksen Hi Hatille keväällä 1975. Yhtyeen ensisingle Roll in my sweet baby's arms / Pälkäne backstep (HIS 1003) uudelle yhtiölle oli Hi Hatin ensimmäisten singlejulkaisujen joukossa, materiaalinaan niin bluegrass-klassikko Yhdysvalloista, kuin oma originaalikin. Vielä samana vuonna julkaistu debyytti-albumi Vanha Isäntä (HILP 110) oli alaotsikoltaan ”musiikkia Irlannista, Skotlannista, Bretagnes-ta ja Pohjois-Amerikasta, eli seuduilta joilla kelttiläisperäinen kansanmusiikki yhä elää”. Yhtye suuntautui sittemmin yhä enemmän yhdysvaltalaisen, moderninkin countrysuuntaan. Vanha Isäntä levytti kaiken kaikkiaan neljä albumia labelille, säännöllisesti viiden vuoden aikana.

Kolmen vuoden toiminnan jälkeen Hi Hatin kohdalla tehtiin strategian muutos. Label siirrettiin Finndisciltä Scandian alaisuuteen, ja se jatkoi selkeämmin ”vain” labelina. Timo Kanerva haastatteli Tommi Liuhalaa Soundi-lehden kesäkuun 1978 numeroon, ja totesi itse siinä aluksi, ettei ”vaihtoehtoisella, luovalla musiikilla Suomessa mene hyvin”. Tästä merkinä oli sekin, että Hi Hat joutui supistamaan toimintaansa. Liuhala itse kertoi realismista, jonka mukaan ”tuotanto on pidettävä aisoissa, taloudellisesti kannattavana”. Hän myöntää, ettei Love Recordsin vahva asema antanut muille juuri mahdollisuuksia samalla alueella. Liuhala korostaa, että suurin ongelma oli menestyjien puute: ”Tarvitaan myös massa-artistejä, tarvitaan hittejä”. Jatkavan artistirosterin kohdalla hän mainitsee vanhoista kiinnityksistä Närhen, Urpon, Vanhan Isännän, Sarmannon, ja Kalevalan.

Vuoden 1978 aikana Hi Hatille kiinnitettiin kaksi uutta artistia, jotka molemmat tulivat vaikeuksiin joutuneen Loven leiristä. Mikko Alatalon albumi Yhdentoista virran maa (HILP 130) julkaistiin näistä ensin jo ennen vuodenvaihdetta, ja seuraavana vuonna oli Juice Leskisen Tauko II -albumin (HILP 132) vuoro. Tuotteliaasta Alatalosta tuli Hi Hatin loppuvaiheen menestynein artisti, eikä vähiten siksi, että hänen menestyksensä Syksyn Sävel -kilpailussa osui samaan aikaan. Alatalo levytti labelille vuosien 1978-84 aikana kaikkiaan yksitoista albumia. Niistä kaksi on lastenlauluja sisältävät Eläimiä suomalaismetsissä (HILP 151) sekä Känkkäränkkä ja Arttu-

ri-robotti (HILP 165), ja yksi ruotsiksi käännettyjä tekstejä Alatalon aiemmin julkaistuihin lauluihin, otsikolla En lantis är jag (HILP 164).

Useaan otteeseen Alatalon itsensäkin mainitsema seikka on, että Hi Hat -trilogia Yhden-toista virran maa, Kun iso joki tulvii (HILP 150, vuonna 1981) ja III tasavallan vieraana (HILP 156, vuonna 1982) on kokonaisuutena hänen lauluntekijäuransa päätyö. Albumit tuotti Tommi Liuhala, ja niiden kapellimestarina toimi Kassu Halonen. Halonen puolestaan julkaisi kolmannen oman levynsä Miltä tuntuu rock 'n roll (HILP 160) Hi Hatilla vuonna 1983, ja se poikkesi hänen aiemmista (ja seuraavistakin) merkittävimmin sikäli, että hän lauloi suomeksi. Mikko Alatalo jatkoi levyttämistä hetken aikaa toisella yhtiöllä, kunnes siirtyi itse äänitteidensä julkaisijaksi.

Juice Leskinen puolestaan jatkoi omaa, Lovella aloittamaansa trilogiaa Hi Hat -albumeillaan Tauko II ja XV yö (Tauko III) (HILP 139). Näistä jälkimmäinen kuuluu Leskisen pitkän uran ehdottomiin kärkijulkaisuihin, mukanaan myös singlenä (HIS 1050) julkaistu nimikappale.

Vielä kolmaskin artisti ehti pistäytyä Hi Hatilla 80-luvun taitteessa ennen matkansa jatkamista muualle. Uransa ensimmäiset levytykset Lovelle tehnyt Pave Maijanen julkaisi ensimmäisen sooloalbuminsa, englanninkielisen Pave's Mistakes (HILP 140) Hi Hat:illa vuonna 1980. Vaikka se lauluntekijän ja solistin nimellä julkaistiinkin, oli kyseessä kuitenkin varsin selvästi bändilevy. Julkaisu herätti kyllä positiivista huomiota - olihan Maijanen ollut mukana kahdessa hyvin keikkasuosiota saaneessa yhtyeessä, eli Rock 'n Roll Bandissa ja Royalsissa juuri ennen - mutta kaupallinen menestys odotti vasta edessäpäin, suomenkieleen vaihtamisen myötä. Maijaseen bändinimellä Mistakes tekemä albumi Pidä huolta julkaistiin Scandian Sonet-labelilla vuonna 1981.

80-luvun alussa kiinnitti Hi Hat -kiinnityksenä huomiota helsinkiläinen Broadcast-yhtye, jonka amerikkalaisvaikutteinen soundi ja lauluntekotapa oli melko poikkeuksellista aikakauden tarjonnassa. Yhtyeen keskeiset lauluntekijät olivat Esa Kaartamo ja Edu Kettunen, yksin ja yhdessä. Top teniin noussut debyytti Broadcast (HILP 147) julkaistiin vuonna 1981, ja kakkosalbumi Heartbeat paradise (HILP 152) seuraavana vuonna. Se menestyi yllättävän huonosti, mutta seuraava, Diglt:illä julkaistu kolmas albumi nousi jo kultarajamyyntiin asti.

Pitkään Scandialle levyttänyt, ja sen myynnin myötä Fazerille siirtyneen Tapani Kansan kahdesta Hi Hat -albumista 80-luvun alussa on mainittava kokonaisuus Muuttuvat laulut (HILP 154) vuodelta 1982. Se kuuluu yli 40 vuoden uran levyttävänä artistina tehneen laulajan parhaaseen tuotantoon. Etenkin puolet kappaleista sovittaneen Jukka Linkolan työskentely tuo persoonallista päivitystä useisiin, jo klassikoiksi luettaviin suomalaisiin lauluihin, joista albumin materiaali koostuu. Levytysuraansa Tapani Kansa jatkoi monien Scandia-vuosiansa jälkeen toisaalla.

Aiemmin mainitussa Tommi Liuhalan haastattelussa hän mainitsee ainoana uutena labelille kiinnitettynä nimenä Camillan (Stähle), joka oli tuolloin 26-vuotias laulaja Itä-Uudenmaan Pernajasta. Hänen tunnetuimmaksi levytykseksensä jäi kuitenkin debyyttisingle, suomalainen kantaversio yhdysvaltalaisesta countrygospelista You light up my life, Kaisu Liuhalan sanoitukseksi Tien selvemmin nään (HIS 1030). Sillä, kuten myös kolme vuotta myöhemmin julkaistulla albumilla En unta saa (HILP 136) toimi sovittaja/kapellimestarina Upi Sorvali.

Myös kitaristi Jukka Tolosen vuoden 1979 levytys Mountain Stream (HILP 137) liittyy Love Recordsin toiminnan loppumiseen. Akustinen sooloprojekti oli omanlaisensa välityö Toloselle Lovella alkaneen levytysuran jälkeen, ennen siirtymistään ruotsalaiselle Sonet-yhtiölle. Sonet oli jo julkaissut Tolosen aiempia levyjä Skandinaviassa.

Hi Hat -artisti Heikki Sarmantoon liittyy olennaisesti hänen veljensä Pekka Sarmannon ainoa omalla nimellä julkaissut levytys Song For My Brother (HILP 157). Basisti Sarmanto on maamme käytetyimpiä jazzmuusikoita, ja epäilemättä eniten (jazz)levytyksissä soittanut alan suomalainen muusikko. Vuonna 1982 julkaistun albumin musiikki koostuu Heikki Sarmannon säveltämästä sarjasta kontrabassolle ja pienelle jazzyhtyeelle, ja sellaisena jo harvinaisuudeksi luettava kokonaisuus.

Poikkeavimpana erikoisuutena Hi Hat;in julkaisuista erottuvat kaksi joiku-albumia vuodelta 1976. Molemmilla on mukana lappilaisen joiun suurelle yleisölle esiin tuonut Nils-Aslak Valkeapää (Aillohas). De cábba niegut runiitit - levyllä (HILP 111) hän joikaa Åsa Blindin ja Jaakko Gauriloffin kera, mukanaan myös soitinyhtye, kun puolestaan Duvva, Ailen Niga Elle ja Aillohas -levyllä (HILP 112) ovat mukana vain kyseiset kolme otsikossa mainittua joikaajaa.

Hi Hat:in single-tuotannosta voidaan tässä yhteydessä poimia muutamia huomionarvoisia julkaisuja esiin. Rotxin hajoamisen jälkeen Eero Raittinen kokosi lupaavalta kuulostaneen Ball-yhtyeen Nono Söderbergin, Hillel Tokazierin ja muutaman ruotsalaismuusikon kanssa, mutta kävi kuitenkin niin, että tulokseksi jäi vain kaksi singleä (HIS 1025, HIS 1029) vuosina 1977-78. Sonja Lummen levydebyytti on cover-versio 60-luvun Ronettes-hitistä Be my Baby, Kaisu Liuhalan käännöksenä Ensimmäinen frendi (HIS 1031) vuodelta 1978, sovittajana Eero Lupari. Syksyn Sävel -kilpailussa vuonna 1982 kolmanneksi sijoittunut Martti Peipon sävellys Raisu lumous julkaistiin esittäjänsä Klaus van der Kamp & Pallosalama toimesta Hi Hatilla (HIS 1090). Levytysuransa toisaalla 80-luvun taitteessa aloittanut Steel City julkaisi Hi Hatilla singlen One way dream/Radio girls vuonna 1982 (HIS 1082). Mukana olivat mm. laulaja Kaija Kokkola (sittemmin Koo) ja kitaristi/lauluntekijä Risto Asikainen. Kaija Koon albumidebyytti Kun savukkeet on loppuneet (HILP 167) piti sisällään pääosin Asikaisen tekemiä lauluja. Levy julkaistiin vuonna 1986, ja sitä on pidettävä viimeisenä varsinaisena Hi Hat -julkaisuna.

Tommi Liuhalan lisäksi Hi Hat:in tuottajana toimi jossain määrin myös Mikael Wiik. Studioina label käytti monia helsinkiläisiä studioita, Finnlevyn omaa Takomoa myöten. Yksi useimmin käytettyjä äänittäjiä oli Dan Tigerstedt. Keskeisin graafikko oli koko labelin ilmeestä vastannut Jorma Auersalo, mutta etenkin piirroskansissa käytettiin myös nimimerkki Raz'in töitä.

Hi Hatin vaaja 70 albumia ja reilut 100 singleä sisältävän katalogin julkaisu cd-muodossa on ollut ehkä yllättävänkin vähäistä. Toiminta alkoi vuonna 1990 Mikko Alatalon itsensä kokoamalla (yhden levyn) koosteella trilogiastaan, otsikolla Siirtomaasuomen laulut (MCD1). Ensimmäisten joukossa oli myös Pave Maijasen Pave's Mistakes- ja Pidä huolta- levyjen "niputus" yhdeksi cd:ksi (SAFCD 2052), sekä Jukka Linkolan Lady in Green (MCD 2). Myös Juice Leskisen kaksi Hi Hat -albumia yhdistettiin yhdelle levyille cd:lle vuonna 1991.

Esimerkiksi Seppo Närhen ja Mikko Alatalon levytykset ovat olleet myöhemmin esillä vain erilaisten kokoelmien kautta. Heikki Sarmannon levytyksistä Moment Musical julkaistiin cd:llä vuonna 2003 (Warner). Unisonon albumi sai cd-julkaisunsa vuonna 2010, mittavan lisensointijulkaisukatalogin muodostaneen, tamperelaisen Rocket Recordsin toimesta.

Kirjoittaja: Pekka Nissilä